

disse er det aldrig erkjendt for nødvendigt at have Principet om Altes Uddannelse, og dog hørte vi, at en æret Rigsdagsmænd forleden Dag udtalte sin Glæde over, at det foreliggende Lovforslag bidrog til, at et større Antal Militærarbejdere kom ind, saa at et mindre Antal slap fri. Vil man nedsette Udgifterne, var det da ikke naturligt, at man indskrænkede Antallet af Militærarbejdere, og i den Retning er der ogsaa blevet fremsat Forslag fra hviere Side, ligesom man ogsaa er fremkommen med Forslag om at lade de Iste-Indtalte betale en Værnefat; men disse Forslag ere ikke blevne mødte med Tilslutning fra de andre Grupperes Side. Men hvis man endelig ansaa det for nødvendigt at indskrænke Uddannelses-tiden for de Menige, for at holde Udgifterne nede, burde man saa ikke søge at give Kompensation paa en eller anden Maade. Mandskabets Mangler burde erstattes ved Befalingspersonalets Dygtighed; men heller ikke det vil man gaa ind paa af Hensyn til Udgifterne. Man siger: Vort lille Land har ikke Raad til at have hele det faste Befalingspersonale, som er nødvendigt, naar Krigen kommer, derfor maa vi ty til værnepligtige Befalingsmænd. Men faar man det? I de store Stater, hvor man har en Tjenestetid paa fra 3 til 5 Aar, kan man let faae et saadant Personale; thi man tager dygtige, kundskabsrige og begavede Folk og giver dem en kortere Tjenestetid og uddanner dem til Befalingsmænd. Hos os gaar man den modsatte Vej. Der udtager man forlods dem, som ere kundskabsrige, dygtige og begavede til Befalingsmandslever og uddanner dem. Men naar Uddannelsen er endt, faae vi dem saa til at paatage sig en forøget Tjeneste? Nei, naar de staa frit ligeoverfor Tjenesten, ville de ikke bringe dette Offer, og derfor faae vi dem ikke. Jeg tror, at, naar man vil se paa hele den Forhandling, der er ført, skal man ikkebestemindere erkjende, at der fra Hviere Side med Hensyn til disse Spørgsmaal er taget tilstrækkeligt Hensyn til de Forhold, der nu engang ere de raadende i Thinget, og at vi ikke have søgt at opstille Fordringer, som man ikke kunde vente gennemførte. Vi have høiet os under Nødvendighedens Lov, og naar det ærede Medlem for Ribe (W. Solm) forleden sagde, at han ikke behøvede os Militære, at vi havde stillet os paa et militært Standpunkt, vil jeg sige, at det have vi slet ikke gjort. Vi have stillet os saa langt borte fra det militære Standpunkt som muligt; thi vi vidste, at hvis vi vilde opstille ideale Fordringer, hvis vi vilde kræve det Umulige, kunde vi ikke vente at naae Noget. Det var kun derved, at vi vidste Smøbekommen, at vi kunde gjøre Regning paa Smøbekommen fra anden Side. Dette har man tidligere været tilbøjelig til at anerkjende. Det er først i den nyeste Tid, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) har anskaffet sig en anden Anskuelse,

og efter de Antydninger, han fremsatte sidst, maa jeg gaa ud fra, at det navnlig er 3die Behandling af denne Lov, der har givet ham Anledning til de forandrede Anskuelser, og han synes særlig ved den Leilighed at have følt sig stærkt afficeret ved et Udtryk, jeg brugte, Mafakatur. Jeg skal senere komme til det Udtryk, men jeg skal først holde mig til det ærede Medlems forandrede Opfattelse. Det ærede Medlem sagde, at blandt de Fordele, der skulde opnaas ved at gaa i Fællesudvalg, var ogsaa den, at man der vilde træffe Militære af andre Vaaben, der maatte vilde se paa Sagen med andre Øine, og i en offentlig Medbegjørelse, som jeg ikke har Ret til, ei heller vil drage frem her, har det ærede Medlem brugt et Udtryk, som jeg her kan nævne, fordi det ved en anden Leilighed er brugt af det ærede Medlem fra Kjøge, idet han har søgt at faste Beskyldningen for, at vi ikke kom hverandre nærmere, særlig over paa 3 militære Medlemmer af dette Thing, den ærede Ordfører (Thomsen), det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (Evermoes) og mig, idet han har kaldt os nationalliberale Infanterister. Nationalliberale! Skal jeg fuldstændig lade ligge og blot holde mig til „Infanteristerne“, og der turde jeg maatte gjøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at de to af os, nemlig den ærede Ordfører og det ærede Medlem fra Kjøbenhavn, ganske vist i den første slesvigske Krig gjorde Tjeneste i Infanteriet, men inden Krigen af 1850 tog Udgangsexamen til Højskolen for at blive Generalstabs-officerer, og ere det endnu; thi den Omstændighed, at et af de ærede Medlemmer nylig har faaet en Bataillon, kan ikke forandre Karakteren. Jeg bliver altsaa tilbage som den eneste Infanterist, og jeg vedkjender mig det; men Spørgsmaalet er: Have vi tre ved Hærens Behandling stillet os paa et ensidig infanteristisk Standpunkt; det er det, som skulde bevises. Skjøndt der ikke fra Fodfolkets Side er ønsket nogenformelt Forandring i den nu bestaaende Tjenesteturnus — den erkjende vi for brugelig, og den Mangel, Waabnet lider under, er ikke den, men Mangel paa Befalingsmænd —, have vi dog trods det og, trods det foreliggende Forslag gik til Medsættelse med een Maaned, anset det for rigtigt at gaa yderligere i Medsættelse af Gjenindkaldelserne for derigjennem at lette Befolkningens Byrde og slabe Smøbekommen fra Flertallets Side; thi den bestaaende Hærorbning kræver 120 Dages Gjenindkaldelse, vi ere gaaede ned til 60 Dage; og ikke blot det, men blandt de Forslag, vi have fremsat om Reduktioner, have vi fortrinnsvis foreslaaet Kammerne indskrænkede for Fodfolket — Alt i Erkjendelse af, at vi maatte gjøre Indrømmelser, for at det kunde blive muligt for ærede Medlemmer fra anden Side paa andre Omraader, for andre Vaabenarters Vedkommende at gjøre Noget for at raade Bod paa de meget væsentlige Mangler, der klæbedes ved Rytteriet og endvidere i overordentlig